

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Sogne-Baadets Lösning og Hr. Professor Clausen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 21. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_529-txt-shoot-idm580/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

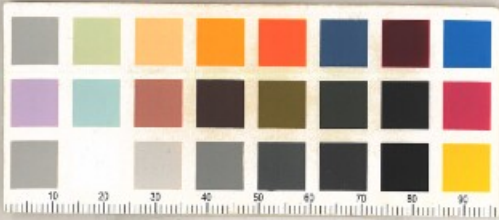
mand kan have gjort, ikke kunne udtage den fra at være under lige Vilkaar med den gamle historiske Christendom, der nu i atten Aarhundreder har gjældet for en Guddommelig Døphøning. Som med Denne maatte det ogsaa være med den Clausenske Døphøning, at Dens Apostler fik at have Taalmodighed med de Bantroer, som hverken deres Betsalenhed kunde vinde, deres Grunde overtøbe eller deres Mirakler faae, da det efter Sagens Natur er umuligt at paavinge Nemeser et aandeligt Pys, de enten ikke kan eller ikke vil modtage, og ligesaa umuligt for Andre end Gud at afgjøre, hvorvidt Blindheden er virkelig eller forfikt. Remmer nu hertil at den gamle historiske Christendom har i det Mindste et stort Vidnesbyrd for sig af Erfaringen: saavel Millioner Enkeltes Erfaring, der i den sandt baade et Pys og et Liv, der gjorde dem lykkelige under Levnets-Lobet og rolige paa Døds-Tengen, som Følgenes og Øvrighedernes Erfaring, der i denne Christendom fandt et hidtil mageløst Livs-Princip, et Lægemiddel for Menneske-Naturens mange Sygdomme og Udviklings-Middel for Dens Søner; kommer Dette til, da ser man let, at aldrig kunde Sværet drages daarligere for nogen Døphøning end for den Clausenske, der i det Mindste maa blive meget aldre end dens Ophavemand, for at vinde et saadant Vidnesbyrd af Erfaringen og saa god en Fordom hos redelige Sandheds-Benner, som den gammeldags Christendom har.

Naar da nu Professor Clausen paastaar, at den Danske Stats-Kirkes tusindaarige Daabs-Pagt som han end ikke kan nægte, vi spore hos de Christne

faa langt tilbage, som deres Kirke-Historie gaar, at den absolut skal og maa ombyttes med en Naden, der tælles ham og hans Fader, fordi det, efter deres Overbeviisning, er det Samme at forsage Djævelen, som at troe paa ham, hvad Enhver kan see, er en gruelig Overtro, og har fordi jeg paastaar, at Forsagelsen af Christi Fiende hører væsentlig med til de Christnes Trostads-Ged, og at Afskaffelse af den gamle Daabs-Pagt er Ophevelse af det gamle Kirke-Samsind; naar Professor Clausen paastaar Sigt, da vælter det tilvisse ikke den bedste Fordom om hans Døphøning, da han som en oplyst Mand jo maatte indsee, at Man aldrig kan være længere fra at troe: stole paa en vis Person end naar Man forsøger ham, at vi helbrejtes ingenlunde for hvad han kalder vor Overtro, ved at kranke i vor Samvittigheds-Frihed og at det kun er mohomedansk Døphøning, at den sande Guds-Dyrkelse skal indføres med Sværet-Slag.

Men maaskee er det kun ved lidt Ubehændighed i Handteringen af Moders-Maalet, ei sjelden hos de meget Lærde, at Hr. Professoren synes at ville have den gamle Daabs-Pagt afskaffet ved et Magtsprog, medens det kun er hans Mening, at han og hans Fader og Tilhængere vil have Lov til at forkaste den?

Det skulde være mig tiært, om Hr. Professoren dog saaledes i een Ting var enig med mig, men han maatte i saa Fald den Enighed være meget forhad, siden min lille Bog om Daabs-Pagten, der netop foreslaar en billig Deling, er den Gneske af Mine, han har søgt at nedrive. Man maa da vel

antage, hvor rimeligt det end er, at Hr. Profesoren virkelig ønsker, at jeg og alle Ligefindede skulde tringes til hvad der i vore Dine er Sjæls Fortabelse: at fratage vor Daabs-Pagt, og, vilde vi stræbe at holde paa den for os og vore Børn, da henrettes eller benaades med Tugts-Huset, og er det virkelig hans Mening, da er jeg dog vis paa, ikke ret mange Dømmemænd misunde ham den høiere Oplysning i Salighedsens Sag, hvoraf noget saa Himmelfraabende skulde være den første praktiske, i det virkelige Liv indgribende Følge.

Nei, vel kan jeg begribe, at alle De, der synes bedst om det ottende Aarhundredes Oplysning, ansee det for en Smaating, hvad vi kalde „en Saligheds Sag“, og at de bare lidt Nag til Drotthoborene, hvis Fædre præsedede til Kirke-Sang og Skrifte-Maal; men naar de mærke, at hvad Hr. Professorens farer i Harnisk over, er slet ikke andet end et Forslag af mig, hvorved deres Børn saavel som mine sikkes mod hierarchiske Betræbelser under alle Farver, da vil selv de sikkert finde, at hans Scier over et saadant Forslag vilde i sig selv være sørgelig nok, at den ikke skulde forbindes med en Religions-Forsølgelse mod mig og den gamle Stats-Religions øvrige troe Tilhængere, der ei kunde bevæges til at bygge vort Saligheds-Haab paa Clauens Oplysning i Modsigelse med hele den Christne Menigheds Vidnesbyrd, eller ombytte en Daabs-Pagt, hvis Apostoliske Rigtighed neppe kan bestrides, med en Splinter-Ny, der, som saadan, selv beviste sin Urigtighed.]

Hvorvidt det for Næsten vilde være paa seligt og

